

Arrest

nr. 87 119 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat T. HERMANS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Russische origine, vroeg een eerste maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 7 januari 2000. Op 9 april 2001 nam de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande een beslissing tot weigering van verblijf, die op 24 september 2003 door mij bevestigd werd. Tegen deze beslissing diende u een beroep tot schorsing alsook een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Beide werden door de Raad van State verworpen op 30 juni 2005. Op 4 november 2011 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde hierbij niet naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd sinds de afsluiting van uw eerste asielaanvraag. U

verklaarde tevens dat de asielmotieven die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag niet waarheidsgetrouw waren. U werd op 4 november 1973 geboren in Novokuznetsk (Rusland), waar u tot uw derde levensjaar verbleef. Daarna verhuisde u naar Tadzjikistan, waar u tot 1989 woonde. Na het uitbreken van de burgeroorlog in Tadzjikistan verhuisde u terug naar Rusland, waar u tot aan uw vertrek verbleef. Sinds 1996 had u echter geen eigen woning meer en werkte u in het zwart. In de periode voor uw vertrek was de situatie in Moskou, waar u toen verbleef, ook erg gespannen onder meer omwille van de oorlog in deelrepubliek Tsjetsjenië. Daarom verliet u de Russische Federatie en reisde u naar België. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u uw originele geboorteakte en Sovjetpaspoort voor alsook verschillende opleidingsattesten, meerdere brieven van het OCMW, een getuigschrift van goed zedelijk gedrag, verscheidene aangifteformulieren in de personenbelasting, een foto uit 2003 en twee attesten van inontvangstname van een aanvraag in het kader van artikel 9 van de vreemdelingenwet.

B. Motivering

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid en intentionele misleiding van de asielinstanties. Deze beslissing werd door de Raad van State bevestigd. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal is er als dusdanig toe gehouden om in voorliggend geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te beoordelen.

Hoewel u in het kader van uw huidige asielaanvraag toegeeft een en ander bewust anders te hebben voorgesteld ten tijde van uw vorige asielaanvraag en deze lacunes nu wenst op te vullen aan de hand van een aantal nieuwe gegevens, vormt het duidelijk misleidende karakter van uw vorige aanvraag een wezenlijk gegeven bij de beoordeling van uw algemene geloofwaardigheid met betrekking tot de nieuwe elementen die u aanvoert en de redenen die u opgeeft ter verantwoording van de vastgestelde misleiding.

In casu stel ik vast dat u er de Belgische asielinstanties geenszins van weet te overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar uw land van herkomst.

Zo moet er in de eerste plaats op gewezen worden dat uw asielaanvraag als laattijdig dient te worden beschouwd. Uw vorige asielaanvraag werd namelijk afgesloten met een arrest van de Raad van State op 30 juni 2005, waardoor u alle beroepsmogelijkheden in het kader van deze aanvraag had uitgeput. U diende echter pas op 4 november 2011 een tweede asielaanvraag in, met andere woorden ruim 5 jaar na het afsluiten van uw eerste asielaanvraag. U argumenteerde wel dat u in die periode werk had en een appartement kon huren en alles lukte. U vervolgde dat u ook een regularisatieaanvraag lopende had en daarom nog afwachtte (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter niet afdoende. Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van uw land van herkomst, is het immers niet aannemelijk dat u ruim 5 jaar wacht om opnieuw asiel aan te vragen. Deze vaststelling doet ernstige vragen rijzen omtrent uw nood aan bescherming.

Voorts kon u niet aannemelijk maken wat u concreet vreest indien u naar uw land van herkomst zou terugkeren. Op deze vraag antwoordde u namelijk dat u al zo'n lange tijd niet in Rusland was geweest dat u er eigenlijk niet veel van weet (CGVS, p. 7-8). Doorheen uw verklaringen haalde u wel aan dat u bij terugkeer naar Rusland mogelijk vervolgd zou worden omdat u uw dienstplicht verzuimde (CGVS, p. 7). U wist deze bewering echter niet hard te maken. Zo had u geen idee welke gevangenisstraf u omwille hiervan riskeert indien u vandaag naar de Russische Federatie zou terugkeren (CGVS, p. 9). Er moet bovendien op gewezen worden dat er op 28 januari 1999 nog een internationaal Russisch paspoort op uw naam werd uitgereikt, dit blijkt zowel uit uw eigen verklaringen (CGVS, p. 7) als uit de stempel in uw Sovjetpaspoort. U gaf wel aan dat u dit paspoort niet zelf regelde, maar u een firma betaalde om dit te doen. U benadrukte echter wel dat het een officieel paspoort betrof, uitgereikt door het Ministerie van Buitenlandse Zaken (CGVS, p. 8). Indien u daadwerkelijk door uw autoriteiten vervolgd zou worden, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. U stelde bovendien dat u momenteel in de Russische Federatie nergens officieel van verdacht of beschuldigd wordt (CGVS, p. 9) en uw moeder noch broer kende na uw vertrek ooit problemen omwille van u (CGVS, p. 8). U heeft bijgevolg geen enkele aanwijzing waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar de Russische Federatie enig probleem zou kennen.

U haalde tot slot ook aan dat u Rusland destijds verliet omdat het er voor u op dat moment heel moeilijk was om te leven aangezien u geen staatsburgerschap had (CGVS, p. 6). U argumenteerde dat u naliet uw situatie te legaliseren omdat de algemene toestand in Moskou, waar u toen verbleef, erg precair was onder meer omwille van de oorlog in Tsjetsjenië. U vermeldde ook dat u zich de laatste tijd in Moskou nergens kon inschrijven omdat je om je in te schrijven een nieuw paspoort en een appartement nodig hebt (CGVS, p. 6). U liet echter na een nieuw paspoort aan te vragen omdat u op het

moment dat de nieuwe paspoorten ingevoerd werden naar België kwam (CGVS, p. 6). Deze argumentatie is echter niet afdoende aangezien u net aangaf dat u naar België kwam omdat het moeilijk was om daar nog te blijven zonder staatsburgerschap en altijd zwartwerk te moeten zoeken (CGVS, p. 6). Bovendien moet erop gewezen worden dat er een belangrijk onderscheid bestaat tussen het bezitten van het staatsburgerschap en het bezitten van een paspoort. U zei wel dat u met uw Sovjetpaspoort geen staatsburgerschap meer had (CGVS, p. 6). Deze bewering houdt echter geen steek. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt namelijk dat volgens de Russische Grondwet van december 1993 niemand het staatsburgerschap mag worden ontnomen. Aangezien op 28 januari 1999 door de Russische autoriteiten op uw naam nog een officieel reispaspoort werd uitgereikt, kan eveneens geconcludeerd worden dat u op dat moment nog steeds het Russische staatsburgerschap bezat. Het is tot slot evenmin geloofwaardig dat u als etnische Rus, zoals blijkt uit uw geboorteakte, in Moskou problemen zou gehad hebben met registratie omwille van het toenmalige conflict met Tsjetsjenië. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (verschillende opleidingsattesten, meerdere brieven van het OCMW, een getuigschrift van goed zedelijk gedrag, verscheidene aangifteformulieren in de personenbelasting, een foto uit 2003 en twee attesten van inontvangstname van een aanvraag in het kader van artikel 9 van de vreemdelingenwet) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten is afkomstig uit België en houdt geen verband met uw problemen in de Russische Federatie. U haalde bovendien zelf aan dat deze documenten eigenlijk bedoeld waren voor uw regularisatieprocedure (CGVS, p. 7).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van "het recht van verdediging", van de materiële motiveringsplicht, wegens onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de bestreden beslissing, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel kaart verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 EVRM. Vervolgens geeft verzoekende partij in een derde middel aan waarom zij het redelijkheidsbeginsel geschonden acht. In een "eerste middel" aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut ten slotte, door de Raad beschouwd als een vierde middel, haalt verzoekende partij wederom de schending aan van het recht van verdediging en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615).

2.2.2. De schending van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt

dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De Raad wijst erop dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij negatief werd beoordeeld omdat, omwille van verschillende tegenstrijdigheden, haar relaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 147.052 van de Raad van State van 30 juni 2005 (administratief dossier, stuk 1). De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op de middelen voor zover deze betrekking hebben op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.5.1. Verzoekende partij merkt op dat zij absoluut niet akkoord kan gaan met de beslissing van de commissaris-generaal om haar asielaanvraag af te wijzen op basis van beweerde incoherenties en omissies omtrent bepaalde feiten, die de geloofwaardigheid van haar relaas in het gedrang zouden brengen, aangezien uit haar verklaringen duidelijk gebleken is dat zij voldoende redenen heeft om minstens te vermoeden dat haar leven en/of haar vrijheid in gevaar is in haar land van herkomst. Verzoekende partij stipt aan dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden, hetgeen bij haar het geval is. Verder duidt zij er nog op dat het bewijzen van een gegronde vrees een moeilijke zaak is, omwille van het wantrouwen dat asielzoekers koesteren ten opzichte van de asielinstanties, hetgeen bij haar eveneens het geval is.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat het louter uiten van kritiek op de motieven van de bestreden beslissing met de vermelding dat uit haar verklaringen wel degelijk blijkt dat zij voldoende redenen heeft om te vermoeden dat zij voor haar leven/gevaar dient te vrezen in haar land van herkomst, niet volstaat om afbreuk te doen aan desbetreffende motieven. Verzoekende partij dient hiertoe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, hetgeen zij *in casu* nalaat. Verder ziet de Raad niet in hoe verzoekende partij de bestreden beslissing kan weerleggen door te verwijzen naar de onwil/onbekwaamheid van haar overheid om haar te beschermen. Verzoekende partij haalt tijdens haar gehoor immers aan dat zij de Russische Federatie heeft verlaten omdat zij mogelijk vervolgd zou worden door de autoriteiten omdat zij haar dienstplicht verzuimde en omdat het moeilijk was om daar te leven aangezien zij geen staatsburgerschap had en altijd zwartwerk diende te zoeken. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat zij een wantrouwen koestert ten aanzien van de asielinstanties, is de Raad van oordeel dat deze loutere stelling geen afbreuk doet aan de vaststelling van verwerende partij dat het misleidende karakter van haar vorige asielaanvraag, die zoals hoger blijkt definitief is afgehandeld en waartegen geen beroepsmogelijkheid meer openstaat, een wezenlijk gegeven uitmaakt bij de beoordeling van haar algemene geloofwaardigheid met betrekking tot nieuwe elementen die zij aanvoert.

2.2.6.1. Verzoekende partij merkt op dat de weergave van de feiten door verwerende partij nogal erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details, terwijl zij tijdens haar voorgaande interviews telkens veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden. Verzoekende partij verwijst naar hetgeen zij in voorgaande procedure verklaarde en meent dat verwerende partij met dergelijke tendentieuze weergave van de feiten haar onwil aantoonde om zich een

waarheidsgetrouw beeld te vormen van de feiten. Verzoekende partij vraagt zich af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde, indien men er zelfs niet in slaagt om een correcte weergave van de feiten te geven.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat aangaand argument niet kan worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt ten eerste weergegeven dat verwerende partij enkel kan ingaan op nieuwe feiten en elementen aangezien er geen beroepsmogelijkheden meer open staan met betrekking tot haar vorige asielaanvraag en ten tweede wordt uitgelegd dat verzoekende partij verklaarde dat haar asielmotieven die zij aanhaalde in het kader van haar eerste asielaanvraag niet waarheidsgetrouw waren en dat verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag andere asielmotieven naar voor brengt. De nieuwe asielmotieven die verzoekende partij tijdens haar gehoor aanhaalt, worden correct in de bestreden beslissing weergegeven en besproken door verwerende partij. Aangezien verzoekende partij zelf toegeeft één en ander bewust anders te hebben voorgesteld ten tijde van haar vorige asielaanvraag en het duidelijk is dat zij deze lacunes nu wenst op te vullen aan de hand van een aantal nieuwe gegevens, kon verwerende partij de door verzoekende partij voorgehouden feitelijkeheden die zij ten tijde van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, terecht buiten beschouwing laten in haar onderhavige beslissing. Zoals eerder gesteld, blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij met alle, in het kader van de huidige asielaanvraag relevante voorgehouden feitelijkeheden, rekening heeft gehouden. Verzoekende partij geeft bovendien niet *in concreto* aan met welke nieuwe elementen, door haar aangegeven tijdens het gehoor van 3 mei 2012 in het kader van de huidige asielaanvraag, door verwerende partij geen rekening werd gehouden. De insinuatie van verzoekende partij dat de commissaris-generaal geen degelijk onderzoek ten gronde heeft gevoerd van haar asielaanvraag, aangezien hij er zelfs niet in slaagt om een correcte weergave van de feiten te geven, is dan ook volledig onterecht.

2.2.7.1. Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing uiterst onduidelijk en zeer karig is wat haar motivering betreft. Zij is van mening dat men rekening dient te houden met de feitelijke situatie in haar land van herkomst, waarbij duidelijk is dat de heersende politieke partij aanwezig is tot in de hoogste regionen van de macht, en aldus de overheid en haar vertegenwoordigers kunnen gebruiken om politieke opposanten het leven onmogelijk te maken door hen voor het minste te arresteren en telkens zwaar te mishandelen. Verzoekende partij merkt tevens op dat er zelfs regelmatig politieke moorden gepleegd worden en dat de daders van die misdrijven bovendien buiten schot blijven, omdat diezelfde overheid en haar vertegenwoordigers de nodige bescherming verlenen.

2.2.7.2. De Raad verwijst ten eerste naar de inhoud van de bestreden beslissing, waarin duidelijk wordt gemotiveerd waarom er in hoofde van verzoekende partij geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst. Dat de motivering onduidelijk en karig zou zijn, betreft een argument dat bijgevolg niet door de Raad kan worden gevolgd. Ten tweede is de Raad van oordeel dat het betoog dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de feitelijke situatie in haar land van herkomst, evenmin kan worden bijgetreden. Verwerende partij heeft immers alle door verzoekende partij aangegeven problemen nauwkeurig onderzocht en zij heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat zij vervolging vreest omdat zij haar dienstplicht zou hebben verzuimd, evenmin dat zij het Russische staatsburgerschap niet zou hebben gehad en dat zij problemen zou hebben gehad om zich in Moskou te laten registreren. De opmerking dat politieke opposanten in de Russische Federatie worden gearresteerd en mishandeld en dat er zelfs regelmatig politieke moorden worden gepleegd die ongestraft blijven, weerlegt deze vaststellingen niet. Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging steeds *in concreto* dient te worden aangetoond en dat een algemene omschrijving van de situatie in een land niet kan volstaan.

2.2.8.1. Met betrekking tot het al dan niet hebben van het Russische staatsburgerschap, haalt verzoekende partij aan dat zij tijdens haar interview verklaarde dat zij op illegale wijze, door middel van betaling, aan dit paspoort kon geraken. Verzoekende partij meent dat verwerende partij dit onderdeel van haar verklaringen weglaat om twijfel te zaaien in haar dossier.

2.2.8.2. De Raad wijst er ten eerste op dat in de bestreden beslissing vermeld wordt dat verzoekende partij verklaarde dat zij dit paspoort niet zelf regelde en dat zij een firma betaalde om dit te doen, doch dat verzoekende partij echter wel benadrukte dat het een officieel paspoort betrof, uitgereikt door het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Het verwijt dat verwerende partij dit onderdeel van haar verklaringen weglaat om twijfel te zaaien in het dossier mist derhalve feitelijke grondslag. Verzoekende partij slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de conclusie van verwerende partij dat zij, toen haar op 28 januari

1999 door de Russische autoriteiten op haar naam nog een officieel reispaspoort werd uitgereikt, nog steeds het Russisch staatsburgerschap bezat.

2.2.9.1. Omtrent het motief dat de tweede asielaanvraag van verzoekende partij laattijdig is, legt verzoekende partij uit dat zij tijdens deze periode werk en een appartement had en dat zij het resultaat van haar regularisatieaanvraag wilde afwachten. Wederom krijgt verzoekende partij de indruk dat verwerende partij de zaken wil manipuleren door informatie die tijdens het interview werd gegeven te verzwijgen of een andere inhoud toe te kennen. Verzoekende partij stelt zich de vraag in hoeverre dergelijke behandeling van een asiendossier correct, objectief en rechtvaardig kan zijn.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de hierboven weergegeven argumentatie voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing. Hierin wordt immers duidelijk het excuus van verzoekende partij weergegeven, met name dat zij werk had, een appartement kon huren en dat zij een regularisatieaanvraag lopende had en daarom nog afwachtte. Doch, deze verklaring werd niet aanvaard door verwerende partij. Zij stelt in haar beslissing dat, indien verzoekende partij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van haar land van herkomst, het niet aannemelijk is dat zij ruim vijf jaar wacht om opnieuw asiel aan te vragen. De Raad merkt op dat van een asielzoeker inderdaad redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. De vaststelling dat verzoekende partij haar tweede asielaanvraag met ruim vijf jaar heeft uitgesteld en dat dit uitstel een bewuste keuze van verzoekende partij betreft, relateert vanzelfsprekend haar beweerde nood aan bescherming.

2.2.10.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij niet hard kan maken dat zij bij terugkeer naar de Russische Federatie vervolging riskeert omdat zij haar dienstplicht zou hebben verzuimd, stipt verzoekende partij aan dat verwerende partij zich hiervoor volledig baseerde op het feit dat zij niet volledig op de hoogte zou zijn van de actuele straf wegens verzuim van dienstplicht. Verzoekende partij vergoelijkt dat zij ten tijde van haar verblijf in Moskou wel op de hoogte was van de hieraan gekoppelde sanctie, met name een gevangenisstraf. Er dient niet te worden vergeten dat zij ondertussen al meer dan twaalf jaar in België verblijft en dat de sanctie ondertussen misschien gewijzigd werd.

2.2.10.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bewering van verzoekende partij dat aangaande vaststelling van verwerende partij uitsluitend gebaseerd is op de onwetendheid over de strafmaat, foutief is. Verwerende partij motiveert ten eerste dat verzoekende partij niet aannemelijk kan maken wat zij concreet vreest indien zij naar haar land van herkomst zou terugkeren, aangezien zij op deze vraag initieel antwoordde dat zij al zo'n lange tijd niet meer in Rusland was geweest dat zij er eigenlijk niet veel van weet. De Raad wenst in dit verband eveneens te verwijzen naar een aantal passages uit het gehoorverslag:

"- waarom heb je toen op dat moment beslist om naar B te komen?

dat is een moeilijke vraag. (denkt na)

- er was toen een reden waarom je toen vertrokken bent?

Het was moeilijk geworden om daar te blijven. Daar blijven wonen zonder SBS, altijd zwart werk zoeken, dat was moeilijk.

...

- waarom heeft u nu een 2^e keer AA, want ik begrijp het niet goed?

mss aandacht trekken. Ik heb ook gehoord dat mensen die lange tijd zonder papieren zitten een tweede keer AA en zij kregen toch papieren" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 3 mei 2012, p. 6-7). De Raad wenst hiermee nogmaals in de verf te zetten dat het duidelijk is dat verzoekende partij aangaand asielmotief niet spontaan heeft vermeld tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Alleen al om die reden kan volgens de Raad worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij in haar thuisland vervolging vreest omwille van het feit dat zij zou hebben verzuimd aan haar dienstplicht. Doch, verwerende partij motiveert ten tweede dat verzoekende partij in 1999 nog een internationaal Russisch paspoort op haar naam heeft verkregen en dat, indien verzoekende partij daadwerkelijk door haar autoriteiten vervolgd zou worden, er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat haar autoriteiten haar niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee zij haar land zou kunnen verlaten. Ten derde merkt verwerende partij ook nog op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat zij momenteel in de Russische Federatie nergens officieel van verdacht of beschuldigd wordt en dat haar moeder noch haar broer na haar vertrek ooit problemen hebben gekend omwille van haar. Dat verzoekende partij geen idee had welke gevangenisstraf zij riskeert, vormt derhalve slechts één van de vele elementen op basis

waarvan verwerende partij heeft besloten dat verzoekende partij haar bewering niet hard kan maken. Waar verzoekende partij ter verschoning van haar onwetendheid aanvoert dat zij ondertussen al meer dan twaalf jaar in België verblijft en dat de sanctie ondertussen misschien gewijzigd werd, merkt de Raad op dat van verzoekende partij toch wel verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de situatie in haar land van herkomst, daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen huidige situatie in te schatten. Het komt allerm minst overtuigend over dat zij zich blijft baseren op informatie van twaalf jaar geleden. Ter volledigheid wenst de Raad nog te benadrukken dat in de bestreden beslissing eveneens wordt opgemerkt dat de algehele geloofwaardigheid van het – nieuwe – relaas van verzoekende partij hoe dan ook reeds gehypothekeerd is door het feit dat verzoekende partij reeds, naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag, bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Op basis van voorgaande vaststellingen, kan worden besloten dat het aangevoerde verweer geen afbreuk doet aan de motivering in kwestie.

2.2.11.1. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat geen van de argumenten van verwerende partij volstaan om te concluderen dat haar asielaanvraag ongegrond zou zijn. Verzoekende partij verwijst doorheen haar verzoekschrift nog enkele keren naar de omstandige en consistente verklaringen die zij tijdens de voorgaande interviews heeft afgelegd en waaruit volgens haar blijkt dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert. Zij zet nogmaals in de verf dat zij niet begrijpt hoe een, nochtans omvangrijk en gedetailleerd verhaal plotseling herleid wordt tot een aantal details, op grond waarvan haar asielaanvraag wordt afgewezen en herhaalt haar vermoeden dat verwerende partij de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel de informatie te gebruiken die haar het beste uitkomt. Ook meent verzoekende partij dat een aantal gegevens door verwerende partij duidelijk verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd werden.

2.2.11.2. Daar waar verzoekende partij nogmaals verwijst naar de verklaringen die zij in het kader van haar vorige asielaanvraag heeft afgelegd en zij het vermoeden uit dat de commissaris-generaal doelbewust selectief is geweest in het weergeven van de door haar aangereikte informatie, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven reeds uiteen werd gezet. Het argument van verzoekende partij dat verwerende partij een aantal gegevens verkeerd geïnterpreteerd heeft, kan evenmin afbreuk doen aan hetgeen in de bestreden beslissing wordt vermeld. Verzoekende partij zet immers niet concreet uiteen om welke gegevens het dan precies zou gaan en op welke wijze de verkeerd begrepen/geïnterpreteerde gegevens een invloed zouden kunnen hebben op de genomen beslissing. Daarenboven stelt de Raad vast dat, gelet op de inhoud van het gehoorverslag en de inhoud van de bestreden beslissing, niet kan worden ingezien welke gegevens verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd werden.

2.2.12. Uit hetgeen voorafgaat, kan worden besloten dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.13. Inzake het verwijt dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat omtrent de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat uit deze beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing besloot tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Aangezien verzoekende partij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen beroept dan degene aan de grondslag van haar asielrelaas en gezien de niet weerlegde motivering dat haar asielrelaas als laattijdig dient te worden beschouwd, hetgeen ernstige vragen doet rijzen omtrent haar verklaarde nood aan bescherming, zij niet aannemelijk kan maken wat zij concreet vreest indien zij naar haar land van herkomst zou terugkeren en er aan haar verklaring dat zij destijds Rusland heeft verlaten omdat het voor haar op dat moment heel moeilijk was om er te leven aangezien zij er geen staatsburgerschap had, geen geloof kan worden gehecht, toont zij niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift in dit verband naar een passage uit het *“reisadvies van het Ministerie”* om te besluiten dat de situatie in geheel Rusland onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen. Wat men aan zijn eigen bevolking afraadt kan men onmogelijk opleggen aan iemand van een andere origine, besluit verzoekende partij. De Raad

stelt vast dat de conclusie die verzoekende partij uit het reisadvies afleidt, namelijk dat het in de ganse Russische Federatie onveilig is en dat het niet aangewezen is om er iemand naartoe te sturen, onjuist is. In het reisadvies wordt immers het volgende gesteld: *“Omwille van de uitgestrektheid van het land, kan de veiligheidssituatie in de Russische Federatie van regio tot regio sterk verschillen. In Moskou en Sint-Petersburg, evenals in het merendeel van de grote steden op het Europese deel van het land, kan zonder problemen worden gereisd. Ook in de meeste overige delen van de Russische Federatie kan worden gereisd, maar daar is een hoger niveau van waakzaamheid geboden.”* Uit de informatie die verzoekende partij zelf bijbrengt blijkt derhalve dat er geen problemen zijn om zich naar Moskou, de stad waar verzoekende partij voor haar verblijf in België woonachtig was, te begeven. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij met dit citaat, waarin weliswaar gewag wordt gemaakt van terroristisch geweld, criminaliteit en xenofobie, niet aantoonst dat er heden in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in Moskou, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, licht verzoekende partij toe dat verwerende partij haar asielaanvraag zomaar heeft verworpen om reden dat haar relaas weinig overtuigd is, terwijl, indien er een degelijk onderzoek was verricht, zij nooit tot een weigeringsbeslissing was gekomen. De Raad wijst verzoekende partij erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). *In casu* blijkt niet dat de bestreden beslissing in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd, en verzoekende partij toont zoals hoger gesteld evenmin met concrete argumenten aan waarom deze motieven flagrant onjuist zouden zijn waardoor vooralsnog een wanverhouding zou aanwezig zijn. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. Waar verzoekende partij impliciet de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, aangezien zij meermaals stelt dat verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht en zij zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 mei 2012 nogmaals de kans kreeg om haar – gewijzigde – asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.16. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT